

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES AURIOL

Ο ΠΟΥΛΥΤΕΧΝΙΤΗΣ ΚΙ' ΕΡΗΜΟΣΠΙΤΗΣ ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ...

Ε πέτυχε άπάνω στο φαγητό, ο πολυτεχνίτης κι' έρημοσπίτης φίλος μου. Αυτός ο λίγο λόγιος, ο λίγο ζωγράφος, ο κάποτε παπάς, ο κάποτε χριστιανός, ο κάποτε... κι' εγώ δεν ξέρω, επί τέλους, τί, φίλος μου αυτός.

Ο κύριος ΊΞ.

Τόν κάλεσα στο τραπέζι μου και τόν ρώτησα αν έφαγε. Μά εκείνος προφασίστηκε πως είχε φάει πειά. Ζήτησε μονάχα την καπνοσακούλα μου και βγάδοντας την πίπα του, τή γέμισε ως άπάνω κι' άρχισε να καπνίζει ήδονικά. Α!...

Ήταν χαριτωμένος αυτός ο κύριος ΊΞ. Γέμιζε τις μπουκές του με καπνό και μου τόν φάσαγε παιχνιδιάρικα στα μούτρα. Χαμήλωνα τó κεφάλι μου, έκλεινα τά μάτια, μά ό καπνός μ' έπνιγε και φταρνιζόμουν δυνατά, σάν μουλάρι κρολογημένο. Ο διαβολό—ΊΞ δίφαγε για κουνέντα και μέ βίαζε να τελειώσω.

Κατάπινα τις μπουκές μου βιαστικά και σάν άπόφαγα κι' άκούμπισα την πετσότα μου στο τραπέζι, άρχισα τήν άνάκρισι :

— Πού ήσουν χονιμμένος τόσους μήνες, φίλε μου, και δέν φάνηκες καθόλου; Σέ νόμιζα πεθαιμένον! τού είπα.

Κι' ό φίλος μου, ό άνεκδιήγητος ΊΞ, παίρνοντας ύφος σοβαρό, μου είπε μέ κάποιον στόμφο :

—“Όλα κόλα. Μπορεί να πηδάω σάν φύλλος από έπάγγελμα σέ έπάγγελμα και να καταπιάνωμαι μέ λογής—λογής φιλοδουλιές του ποδαριού. Μά μέ τó έπάγγελμα τού πεθαιμένου δέν θέλω νάχω νταραβέρια. Είμαι ζωντανός, καθώς βλέπεις.

Λέγοντας αυτά τά λόγια, μου ξαναζήτησε, ό άδιόρθωτος κι' αιώνιος σελήμις, τήν καπνοσακούλα μου. Παρ' όλο πού μου ξυνοράτηκε —μήπως έκανε και νιάφα στόν καπνό;— τού τήν έδωσα άλλη μία φροά.

Γέμισε άσφικτικά τήν πίπα του και μούπε κοροϊδευτικά :

— Τις πίπρες μου ξεχνώ. Σάν καταπινώ τόν καπνό... και τόν ρουφώ μέτ' μακαριότητος... Κι' άς είνε πρόστιχης ποιότητος!

— Μπά! Έγινες και ποιητής; τού είπα.

Χαμογέλασε προστατευτικά και χτυπώντας με —κακοχρονιάχη— μέ δύναμη στο ζερόβι μου μπράτσο, ψιθύρισε έμπιστευτικά :

— Ναι. Δέν γελάστηρες. Και μάλιστα κάνω στά Παρισινά σαλώνια προτάκωστο έφραξ. Είμαι πασίγνωστος κοσμικός ποιητής. Έξινωό δια τά ζωντανά λουλούδια τής Παρισινής άριστοκρατίας, μέ στίχους ύπεράτης έμπνεύσεως. Άκουσε κάνα—δύο τετράστιχα, πού μόλις προχτές τά φραμπυκάρισα :

Είσαι ώραία, είσαι άγία, Όποιος και να σέ δη τά χάνει, Είσαι—προσκυνώ τή χάρη της! Πολλές καρδιές έχεις μαράνει, —σωστή ή Παναγία Και γονατίζοντας μπροστά σου Είσαι τó πνεύμα τών ερώτων (αϊώνια Παντού τó κάλλος σου έκαμε Οί θανασταί σου φθειρόναι ά— (κρότον. (πειρα πανταλόνια!...

Άρχισα τά γέλια και τόν λοξοκίταξα ειρωνικά τόν άνεκδιήγητο φίλο μου, τόν κύριο ΊΞ. Μά κείνος μέ ύφος πληγωμένης άξιοπρεπείας, μούπε πεισματομένος :

— Μονάχα εσύ, γερογκρινιάρη, δέν νοστιμεύεσαι τά φιλολογικά μου προϊόντα. Έσθ' σ'σινγκνείσαι μονάχα από έδωδύμα, άποικιακά και σαρδελlobάρελα, πεξέ κι' άνοικονόμητε χαρκατήρα. Γρú δέν νοιώθεις από ποίηση, δέν κάθησες ποτέ ούτε στά καπούλια τού Πηγάσου. Και όμως... Είνε πασίγνωστο στίς έφημερίδες τó φιλολογικό ψευδώνυμό μου.

— Μπά; Έχεις και ψευδώνυμο; τού φώναξα γεμάτος κέφι.

— Ναι. Είμαι παντού γνωστός μέ τó ψευδώνυμό μου : “Αδωνίς Μπραζουκεριασιολμπλέσκιωφ. Και μόνον εσύ δέν μέ ξέρεις.

Τά πράγματα ήσαν σοβαρά. Θύμισε στά καλά ό αγαθήνυχος μολαταύτα φίλος μου και πληρώθηκε ό εγωισμός του, πού δέν ήξερα —ήμουν, καθώς έλεγε, ό μόνος— τούς φιλολογικούς θριάμβους του. Πήρα ύφος σοβαρό, άνάλογο μέ τήν περίστασι, και τόν κατηγόησα, όχι δίχως κόπο. Τού δήλωσα έπίσημα :

— Δέν σέ θαυμάζω, φίλε μου, για τίς “Άρχισε να κάνη τούμπες μέσα στην έκκλησία...”

ποιητικές σου δάρφες. “Όχι. “Όλα τά περιμένο από σένα. Είσαι πνεύμα. Μεγαλοφρέν. Μόνον μά άπορία έχω. Τί δαίμονας σου ήρθε και διάλεξες ένα ψευδώνυμο δέκα πήχες; “Αν ήταν κοντότερο λιγάκι, θά ήταν πú ρομαντικό.

Έκλινοποιήθηκε ό καϊμένος λίγο. Καλμάρισε, μετάνοιωσε για τήν έξαφί του και μουριούρισε :

— “Άχχχ! Τή δυστυχία τής ζωής μου. Τή γελοιοποίησι τού έαυτού μου. “Όλ' αυτά κι' άλλες συμφορές άκόμα, τις χρωστάω στο κοντό μου όνομα. “Έξ! “Άειντε να ζήσης στήν κοινωνία μέ τέτοιο όνομα! “Έξ! Μισός πόντος και κάτι είνε δλόζληρο τó καταραμένο κι' αναιματισμένο όνομά μου. “Ο καϊμός τής ζωής μου. “Έξ και ξερό σου, μου λέγαν όλοι, σάν άκουγαν τ' όνομά μου. Κι' όταν έμπεξα μέ τήν ποίηση; “Όταν μούταν πως είνε πú σικ για ένα διανοούμενο νάχη ψευδώνυμο; Τότε... Τότε ξεθύμανα κι' εγώ και πήρα ένα ψευδώνυμο δέκα πήχες μακρό, καθώς και μόνος σου τó είπες : Μπραζουκεριασιολμπλέσκιωφ!

Σώπασε ό φίλος μου και σκούπισε τόν ιδρώτα του. Τόν κίτταξα μέ ένδιαφέρον και χτυπούσα μηχανικά τó πηρούντ μου στο άδειο πιάτο. “Έξαρνα μούθε μά ιδέα.

— Δέν μου λές, άλήθεια, τόν ρώτησα, τί σούθε να πετάξης μακρού τά ράσα και να γίνης κοσμικός; Οί έννορτες σου σέ σεβόντουσαν και τά περνούσες φίνα από πσοκέσια και ραχατί. Τί τρέλλα σ' έπιασε να φύγης;

Στέναξε θλιβερά ό πολυτεχνίτης κι' έρημοσπίτης φίλος μου. Κόινησε τó κεφάλι του, μου ξαναζήτησε τήν έρημη καπνοσακούλα και βγάδοντας κατόπι σύννεφα τόν καπνό, άρχισε να μου λέη :

— “Άς όμνεται ό σαλτιμπάγκος! “Άς όμνεται ό σαλτιμπάγκος!...

— Πώς; Τί; φώναξα μέ έκπληξι.

Μά κείνος μου ξανάπε :

— Ναι, ξερω τ' λέω. “Άς όμνεται ό σαλτιμπάγκος! Έξ αϊτίας τού μούθουσε τά παπούτσια μου στο χέρι ό δεσότης τής περιφερείας μου.

— Τί σαλτιμπάγκος και παπούτσια μου τσαμπουνάς εδω, μωρέ παιδί μου; Τίποτε δέν καταλαβαίνω, τού φώναξα άνυπόμονα.

Μά κείνος ξανααστέναξε πú θλιβερά άκόμα και κινώντας τó κεφάλι του, μέ κίνδυνο να τó ξεκαρφώσει άπ' τή θέσι του, άρχισε να μου λέη :

— Έχεις δίκιο. Δέν ξέρεις. “Ακου λοιπόν τήν ιστορία : Θυμάσαι βέβαια πú χρόνων πού ήμουν παπάς στο Σαιν-Γκενολέ. “Ημουν άμάθητος άκόμα. Δέν είχα άνομιστεί καθόλου στού κόσμο τήν καρία. “Απλοϊκός και θρησκός, τά πήρανα καλά μέ τούς άπλοϊκότερους άκόμα έννορτες μου και τά περνούσα φίνα.

... Φοβόμωνα μονάχα τις γκρίνες τού δεσότη μου. Θεοφδοίμενος γεροντάκος, ό καϊμένος, δέν σήρανε άστεία σέ δ,π ήταν σχετικό μέ τή θρησκεία. Τά ήθελε εν τάξει όλα, κι' έκανε συχνές και ξεφαντικές έπιθεωρήσεις στα χωριά τής έπισκοπής του. “Αλλοίμωο στούς παλάδες άπ' τις γκρίνες και τά νεύρα του, σάν τούς τούσκανε σέ κάτι σιάφρους.

... Μιά Κυριακή σαρωκοστής, μετά τή λειτουργία, τρύπωσα στο έξομολογητήρι μου, για να ξεμολόγησω όσους θέλανε να μεταλάβουν.

... Κατέβισα τó μπερντέ, όπως λέει κι' ή θρησκεία, για να μη ντρέπονται οι χριστιανοί να λέν τις άμαρτίες τους, βλέποντάς με, κι' άρχισα τήν έξομολόγησι.

... Κριμμένος στο έξομολογητήρι μου, άόρατος άπ' όλους, άκουγα τις συνηθισμένες κλάψες και τ' απαράλλαχτα παραστρατήματα τών χωρικών. Τους διάβαξα τή σχετική εύχη, τούς έδινα τήν άφεσι άμαρτιών ή τούς τιμορούσα μέ κάνονα άνάλογον και τούς έστελνα στο διάκω μου να μεταλάβουν.

... Σέ μά στιγμή παρουσιάστηκε και κάποιος, πού δέν έβλεπα βέβαια τó πρόσωπό του, μά μούκανε έντίπωση ή παραξενη φωνή του.

... Μιλούσε μέ τή μύτη κομικά, πού μου οχόταν, άθελά μου, να μπηξω τά γέλια. Κατάλαβα πως ήταν πρωτόφροτος στο χωριό μου. Δέν είχα ξανακούσει στή ζωή μου τέτοια ιδιότροπη φωνή, τέτοιες χοντρές κι' άνοικονόμητες άμαρτίες

.... Μ' έπνιγε ή περιέργεια, να τόν γνωρί-

Γέμιζε τις μπουκές του με καπνό και μου τόν φάσαγε παιχνιδιάρικα στα μούτρα...

Άρχισε να κάνη τούμπες μέσα στην έκκλησία...

